

Sygnatura akt: V GC 963/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 2 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Jadwiga Dobrowolska

Protokolant: Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

z powództwa: J. W., P. W. P.H. (...) z/s w S.

przeciwko: "C." Sp. z o. o. z/s w K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego "C." Sp. z o. o. z/s w K. na rzecz powoda J. W., P. W. P.H. (...) Spółka Jawna z/s w S. ustawowe odsetki od kwot:

- 1 476,00 zł od dnia 15 stycznia 2015r. do dnia 08 września 2016r.;

- 722,00 zł od dnia 15 stycznia 2015 r. do dnia 08 września 2016r.;

- 861,00 zł od dnia 15 lutego 2015 r. do dnia 08 września 2016r.;

- 492,00 zł od dnia 15 marca 2015 r. do dnia 08 września 2016r.;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

3. w pozostałym zakresie postępowanie umarza.

Sygn. akt V GC 963/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 09 marca 2016 roku powód J. W., P. W. P.H. (...) Spółka jawna z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. kwotę 3.551,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż roszczenie wynika z wykonanych przez powoda na rzecz pozwanego usług transportowych.

W dniu 08 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanemu aby zapłacił powodowi kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W przepisany terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym przedmiotowy nakaz zapłaty zaskarżył w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pismem procesowym z dnia 17 października 2016 roku powód, z uwagi na uiszczenie przez pozwanego kwoty 3.551,00 złotych cofnął pozew w zakresie należności głównej oraz zrzekł się roszczenia w tym zakresie, zaś na rozprawie w dniu 02 grudnia 2016 roku wniósł o zwrot kosztów postępowania w całości.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Pozwany (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. zawarł z powodem J. W., P. W. P.H. (...) Spółka jawna z siedzibą w S. umowę, której przedmiotem były usługi transportowe. Z tytułu zawartej umowy i wykonanej usługi powód wystawił pozwanemu faktury VAT. Łączna wartość należności z tytułu wykonanych usług transportowych wyniosła 3.551,00 złotych.

(dowód: faktura VAT nr (...) k. 20; faktura VAT nr (...) k. 24; faktura VAT nr (...) k. 31; faktura VAT nr (...) k. 34)

Przedmiotem zawartej umowy łączącej powoda z pozwanym był transport produktów spożywczych do kontrahentów pozwanego.

(dowód: dokument WZ k. 21; 23; 25; 27; 29; 32; 35)

Pismem z dnia 03 czerwca 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty 5.289,00 złotych. Powód nadał pismo listem poleconym w dniu 06 czerwca 2015 roku, zaś pozwany odebrał ją w dniu 08 czerwca 2015 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dani 03.06.2015 roku k.37; potwierdzenie nadania listem poleconym k. 38; elektroniczne potwierdzenie odbioru k. 39)

W dniu 08 września 2016 roku pozwany uiszczył na konto bankowe powoda kwotę 3.551,00 złotych z tytułu wykonanych usług transportowych, objętych fakturami VAT nr (...).

(dowód: potwierdzenie operacji bankowej z dnia 08.09.2016 roku k. 176)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów na k. 20-21; 23-25; 27; 29; 31-32; 34-35; 37-39; 176. Dokumenty te w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

Z uwagi na fakt, iż pozwany po dniu wniesienia pozwu uiszczył kwotę roszczenia co do należności głównej, Sąd pominął zawnioskowane dowody z uwagi na ich cofnięcie..

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z dyspozycją art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym albo gdy strony zawarły ugodę przed mediatorem, którą zatwierdził sąd (§ 2 art. 355 k.p.c.). Pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku (art. 203 § 1). Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się roszczenia lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§ 4 art. 203 k.p.c.).

Z uwagi na fakt, iż pełnomocnik powoda cofnął pozew w zakresie należności głównej oraz zrzekł się w tym zakresie roszczenia Sąd umorzył postępowanie co do kwoty należności głównej.

Zgodnie z dyspozycją art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Treść art. 481 § 1 k.c. przesądza, iż odsetki są płatne już z momentem bezskutecznego upływu terminu spełnienia świadczenia. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie jest z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Istota art. 481 k.c. opiera się na założeniu, iż w przypadku opóźnienia się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, po stronie wierzyciela powstaje uprawnienie do naliczania odsetek w ustawowej wysokości. Dla skuteczności naliczania odsetek decydujący jest moment ustalenia wymagalności świadczenia głównego, wynika to z literalnego brzmienia art. 481 § 1 k.c., w którym ustawodawca przyjął, iż decydującym momentem naliczania odsetek jest moment opóźnienia w spełnieniu świadczenia głównego. Zatem roszczenie o zapłatę odsetek powstaje z momentem opóźnienia spełnienia świadczenia i trwa aż do momentu spełnienia tego świadczenia przez dłużnika. Dołączone do pozwu faktury VAT wskazują termin płatności. W przypadku faktury VAT (...) termin płatności został określony do dnia 14 stycznia 2015 roku, dla faktury VAT (...) na dzień 14 stycznia 2015 roku, dla faktury VAT (...) na dzień 14 lutego 2015 roku, zaś dla faktury VAT nr (...) na dzień 14 marca 2015 roku. Zatem Sąd ustawowe odsetki od kwoty dochodzonych w/w fakturami zasądził po dniu wymagalności wskazanym na fakturach, zgodnie z żądaniem pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto wskazać należy, iż w ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia wierzytelności jest bezpodstawny. Z literalnego brzmienia art. 77 ust. 4 prawa przewozowego wynika, iż bieg przedawnienia zawiesza się na okres wezwania do zapłaty. Wezwanie zostało pozwanemu doręczone w dniu 08 czerwca 2015 roku, zaś pozwany w żaden sposób nie zareagował na wezwanie. Zatem zastosowanie znajduje art. 75 ust. 2 ustawy wskazujący, iż wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłaci dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania do zapłaty. Tym samym termin przedawnienia uległ zawieszeniu na okres 3 miesięcy, zatem wierzytelność nie uległa przedawnieniu.

Mając powyższe ma uwadze Sąd orzekł jak w punktach 1 i 3 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c., który stanowi, iż do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. Jednakże pełnomocnikiem strony powodowej był radca prawny, zatem zastosowanie obok art. 98 k.p.c. znajduje art. 99 k.p.c., zgodnie z którym stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. W orzecznictwie dominuje pogląd zgodnie, z którym zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy przez stronę pozwaną. Pozwany zaspokoił roszczenie strony powodowej w dniu 08 września 2016 roku, co wynika z potwierdzenia dokonania operacji bankowej z dnia 08 września 2016 roku, a zatem po dniu wytoczenia powództwa. W konsekwencji pozwany zobowiązany jest zwrócić powodowi poniesione koszty, chyba że nie dał powodu do wytoczenia procesu (vide: postanowienie SA w Warszawie z dnia 30 listopada 2010 roku sygn. akt I ACz 1895/10, postanowienie SN z dnia 06 listopada 1984 roku sygn. akt IV CZ 196/64, orzeczenie SN z dnia 21 lipca 1951 roku sygn. akt: I C 593/51).

Takiej okoliczności pozwany nie przytoczył w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie koszty postępowania wyniosły 1.467,00 złotych i złożyły się na nie opłata sądowa w kwocie 250,00 złotych wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 1.200,00 złotych, zgodnie z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 05 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015, poz. 1804) opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.